

Ročník 1979

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 8

Vydána dne 5. května 1979

Cen.

OBSAH:

48. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku
49. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě o zamezení dvojího zdanění příjmu a majetku právnických osob mezi Československou socialistickou republikou, Bulharskou lidovou republikou, Maďarskou lidovou republikou, Mongolskou lidovou republikou, Německou demokratickou republikou, Polskou lidovou republikou, Rumunskou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik
50. Vyhláška federálního ministerstva financí o vydání pamětních stříbrných padesátkorun k 30. výročí IX. sjezdu Komunistické strany Československa

Oznámení o vydání obecných právních předpisů

Oznámení o uzavření mezinárodních smluv

48

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 16. února 1979

**o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou
o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku**

Dne 7. března 1978 byla ve Vídni podepsána Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku.

Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a

prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 14. prosince 1978.

Podle svého článku 28 odstavce 2 Smlouva vstoupila v platnost dnem 12. února 1979.

České znění Smlouvy se vyhlašuje současně.

První náměstek:

Ing. Knížka v. r.

S M L O U V A

**mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou
o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku**

Prezident Československé socialistické republiky a spolkový prezident Rakouské republiky,

vědomi si potřeby usnadňovat obchod a podporovat hospodářskou spolupráci v souladu se Závěrečným aktem Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě,

se dohodli uzavřít smlouvu o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku.

Za tím účelem jmenovali svými zmocněnci:

prezident Československé socialistické republiky

pana Ing. Leopolda Léra,
ministra financí Československé socialistické republiky,

spolkový prezident Rakouské republiky
pana vicekancléře Dkfm. Dr. Hannese Androsche,
spolkového ministra financí Rakouské republiky,

kteří po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, se dohodli takto:

Č l á n e k 1

Osoby, na které se Smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby mající bydliště či sídlo v jednom nebo v obou smluvních státech.

Č l á n e k 2

Daně, na které se Smlouva vztahuje

(1) Tato smlouva se vztahuje na daně z příjmu a z majetku vybírané v některém z obou smluvních států, ať je způsob vybírání jakýkoli.

(2) Za daně z příjmu a z majetku se považují všechny daně vybírané z celkového příjmu, z veškerého majetku nebo z částí příjmu nebo majetku, včetně daní ze zisku ze zcizení movitého nebo nemovitého majetku a daní z přírůstku hodnoty.

(3) Současné daně, na které se Smlouva vztahuje, jsou:

a) v Československé socialistické republice:

1. odvod ze zisku a daň ze zisku,
2. daň ze mzdy,
3. daň z příjmů z literární a umělecké činnosti,

4. daň zemědělská,
5. daň z příjmů obyvatelstva,
6. daň domovní,
7. odvod z jmění
(dále nazývané „československá daň“);

b) v Rakouské republice:

1. daň z příjmu,
2. daň právnických osob,
3. dávka z členství v dozorčí radě,
4. daň z majetku,
5. dávka z majetku, který je odňat dědické daní,
6. živnostenská daň včetně daně z objemu mezd,
7. pozemková daň,
8. dávka ze zemědělských a lesních podniků,
9. příspěvky zemědělských a lesních podniků k vyrovnávacímu fondu pro podpory rodinám,
10. dávka z ceny půdy u nezastavěných pozemků
(dále nazývané „rakouská daň“).

(4) Tato smlouva se vztahuje také na všechny daně stejného nebo podobného druhu, které budou vybírány po podpisu Smlouvy vedle současných daní nebo místo nich. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí změny, které byly provedeny v jejich daňových zákonech, pokud to bude potřebné.

Č l á n e k 3

Všeobecné definice

(1) Ve smyslu této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad,

- a) výraz „osoba“ zahrnuje fyzické osoby, společnosti a všechna jiná sdružení osob;
- b) výraz „společnost“ označuje právnické osoby nebo nositele práv, považované pro účely zdanění za právnické osoby;
- c) výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují podnik provozovaný osobou mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, případně podnik provozovaný osobou mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě;

d) výraz „státní příslušníci“ označuje

1. všechny fyzické osoby, které jsou státními občany některého z obou smluvních států,
2. všechny právnické osoby, osobní společnosti a jiná sdružení osob, které byly zřízeny podle práva platného v některém z obou smluvních států;

e) výraz „příslušný úřad“ označuje v případě Československé socialistické republiky ministra financí Československé socialistické republiky nebo jeho zmocněného zástupce a v případě Rakouské republiky spolkového ministra financí Rakouské republiky.

(2) Každý výraz, který není jinak definován, má pro aplikaci této smlouvy smluvním státem význam, který mu náleží podle práva tohoto státu, které upravuje daně, jež jsou předmětem této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4

Daňový domicil

(1) Výraz „osoba mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě“ označuje ve smyslu této smlouvy osobu, která je podle práva tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, místa skutečného vedení nebo jiného podobného kritéria.

(2) Jestliže fyzická osoba má podle ustanovení odstavce 1 bydliště v obou smluvních státech, postupuje se takto:

- a) Předpokládá se, že tato osoba má bydliště v tom smluvním státě, ve kterém má stálý byt. Jestliže má stálý byt v obou smluvních státech, předpokládá se, že má bydliště v tom smluvním státě, ke kterému má užší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů).
- b) Jestliže nemůže být určeno, ke kterému smluvnímu státu má tato osoba užší osobní a hospodářské vztahy, nebo jestliže nemá stálý byt v žádném smluvním státě, předpokládá se, že má bydliště v tom smluvním státě, ve kterém se obvykle zdržuje.
- c) Jestliže se tato osoba obvykle zdržuje v obou smluvních státech nebo jestliže se obvykle nezdržuje v žádném z nich, předpokládá se, že má bydliště v tom smluvním státě, jehož je státním občanem.
- d) Jestliže je tato osoba státním občanem obou smluvních států nebo jestliže není státním občanem žádného z nich, vynasnaží se příslušné úřady smluvních států upravit otázku vzájemnou dohodou.

(3) Jestliže osoba jiná než osoba fyzická má podle ustanovení odstavce 1 sídlo v obou smluvních státech, předpokládá se, že má sídlo v tom smluvním státě, v němž je místo jejího skutečného vedení.

Článek 5

Stálá provozovna

(1) Výraz „stálá provozovna“ označuje ve smyslu této smlouvy trvalé zařízení pro podnikání, jehož prostřednictvím podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

(2) Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení,
- b) odštěpný závod,
- c) kancelář,
- d) továrnu,
- e) dílnu a
- f) důl, ložisko oleje nebo plynu, lom nebo jiné místo, kde se těží půdní bohatství.

(3) Staveniště nebo montáž jsou stálou provozovnou jen tehdy, jestliže trvají déle než 12 měsíců.

(4) Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, nepovažují se za stálou provozovnu:

- a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo k dodání zboží patřícího podniku;
- b) zásoba zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání;
- c) zásoba zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;
- d) trvalé zařízení pro podnikání, které se využívá pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;
- e) trvalé zařízení pro podnikání, které se využívá pouze za účelem vykonávání jiných činností pro podnik, které mají přípravný charakter nebo představují pomocnou činnost;
- f) trvalé zařízení pro podnikání, které se udržuje pouze za účelem vykonávání více činností vyjmenovaných pod písmeny a) až e), za předpokladu, že celková činnost trvalého zařízení z toho vyplývající má přípravný charakter nebo představuje pomocnou činnost.

(5) Jestliže osoba — jiná než nezávislý zástupce ve smyslu odstavce 6 — jedná za podnik a má v některém smluvním státě plnou moc uzavírat jménem podniku smlouvy a jestliže tam tuto plnou moc obvykle využívá, posuzuje se podnik, nehledě na ustanovení odstavců 1 a 2 tak, jako by měl v tomto státě stálou provozovnu pro všechny činnosti vykonávané touto osobou pro podnik, ledaže se tyto činnosti omezují na činnosti vyjmenované v odstavci 4, které, kdyby byly vykonávány prostřednictvím trvalého zařízení pro podnikání, by toto zařízení podle jmenovaného odstavce neúčinnily stálou provozovnou.

(6) Nepředpokládá se, že podnik má stálou provozovnu v některém smluvním státě jenom

proto, že tam vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, komisionáře nebo jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednají v rámci svého řádného podnikání.

[7] Skutečnost, že společnost, která má sídlo v jednom smluvním státě, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která má sídlo v druhém smluvním státě nebo která tam vykonává svoji činnost (ať prostřednictvím stále provozovny nebo jinak), neučiní sama o sobě z kterékoliv této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

Příjmy z nemovitého majetku

[1] Příjmy, které osoba mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě pobírá z nemovitého majetku (včetně příjmů ze zemědělských a lesních podniků), který leží v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

[2] Výraz „nemovitý majetek“ má význam, který mu náleží podle práva toho smluvního státu, v němž tento majetek leží. Tento výraz zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inventář zemědělských a lesních podniků, práva, pro která platí předpisy občanského práva vztahující se na pozemky, práva požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivé nebo pevné náhrady, placené za těžení nebo za právo na těžení nerostných ložisek, pramenů a jiného půdního bohatství; lodí a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

[3] Ustanovení odstavce 1 platí pro příjmy z přímého užívání, nájmu nebo pachtu a každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

[4] Ustanovení odstavců 1 a 3 platí také pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k výkonu nezávislého povolání.

Článek 7

Zisky podniků

[1] Zisky podniku jednoho smluvního státu mohou být zdaněny jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stále provozovně.

[2] Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se s výhradou ustanovení odstavce 3 v každém smluvním státě této stále provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdob-

ných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

[3] Při výpočtu zisků stále provozovny se povoluje odečíst náklady vynaložené na tuto stálou provozovnu včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh, ať vznikly ve státě, v němž je tato stálá provozovna umístěna, či jinde.

[4] Pokud je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být přičteny stále provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nevylučuje ustanovení odstavce 2, aby tento smluvní stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny, tímto obvyklým rozdělením; použitý způsob rozdělení zisků musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami stanovenými v tomto článku.

[5] Stále provozovně se nepřičítou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

[6] Zisky, které se mají přičíst stále provozovně, se pro aplikaci předchozích odstavců stanoví každý rok stejným způsobem, pokud neexistují dostatečné důvody pro jiný postup.

[7] Jestliže zisky zahrnují příjmy, o nichž se pojednává v jiných článcích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

[8] Ustanovení tohoto článku se použijí také na příjmy, které plynou tichému společníku z jeho účasti na „tiché společnosti“ rakouského práva.

Článek 8

Lodní a letecká doprava

[1] Osoba mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě může být zdaněna, pokud jde o zisky z provozování námořních lodí, člunů pro vnitrozemskou plavbu nebo letadel v mezinárodní dopravě, jen v tomto smluvním státě.

[2] Ustanovení odstavce 1 platí přiměřeně pro účasti podniku námořní nebo vnitrozemské plavby nebo letecké dopravy na poolu, společném provozu nebo na jiném mezinárodním provozním sdružení.

Článek 9

Spojené podniky

Jestliže

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu, nebo
- b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na vedení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu,

a jestliže v těchto případech byly mezi oběma podniky v jejich obchodních nebo finančních vztazích sjednány nebo jim uloženy podmínky, které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi podniky

nezávislými, mohou být do zisků tohoto podniku včleněny a přiměřeně zdaněny zisky, které bez těchto podmínek by byly docíleny jedním z podniků, které však vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly.

Článek 10

Dividendy

(1) Dividendy vyplácené společností, která má sídlo v jednom smluvním státě, osobě mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

(2) Tyto dividendy však mohou být zdaněny ve smluvním státě, v němž má sídlo společnost, která je vyplácí, a to podle práva tohoto státu; daň však nesmí přesáhnout 10 % hrubé částky dividend.

(3) Výraz „dividendy“ použitý v tomto článku označuje příjmy z akcií, požitkových akcií nebo požitkových listů, kuksů, zakladatelských podílů nebo jiných práv — s výjimkou pohledávek — s účastí na zisku a příjmy z jiných podílů na společnosti, které jsou podle práva státu, ve kterém má sídlo společnost, která rozděluje dividendy, postaveny daňově na roveň příjmům z akcií.

(4) Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže příjemce dividend mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě vykonává v druhém smluvním státě, v němž má sídlo společnost vyplácející dividendy, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím trvalého zařízení tam umístěného, a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, skutečně patří k této stále provozovně nebo k tomuto trvalému zařízení. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 případně článku 14.

(5) Jestliže společnost mající sídlo v jednom smluvním státě dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát zdanit dividendy vyplácené společností, ledaže tyto dividendy jsou vypláceny osobě mající bydliště či sídlo v druhém státě nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, skutečně patří ke stále provozovně nebo k trvalému zařízení, které jsou umístěny v druhém státě, ani podrobit zisky společnosti daní z nerozdělených zisků, ani když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů docílených v tomto druhém státě.

Článek 11

Úroky

(1) Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené osobě mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě mohou být zdaněny pouze v tomto druhém státě.

(2) Výraz „úroky“ použitý v tomto článku označuje příjmy z pohledávek jakéhokoli druhu, i když jsou pohledávky zajištěny zástavními právy na nemovitostech nebo opatřeny účastí na zisku dlužníka, a obzvláště příjmy z veřejných půjček a z obligací včetně s nimi spojených premii a zisků ze slosovatelných půjček. Penále za opožděné placení se nepovažuje za úroky ve smyslu tohoto článku.

(3) Ustanovení odstavce 1 se nepoužije, jestliže příjemce úroků, který má bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím trvalého zařízení tam umístěného, a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, skutečně patří k této stále provozovně nebo k tomuto trvalému zařízení. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 případně článku 14.

(4) Jestliže úroky, posuzovány se zřetelem k pohledávce, ze které jsou placeny, přesahují v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi dlužníkem a příjemcem úroků nebo mezi oběma a třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil dlužník s příjemcem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto naposledy zmíněnou částku. Částka, která ji přesahuje, může být v tomto případě zdaněna podle práva každého smluvního státu a s přihlédnutím k jiným ustanovením této smlouvy.

Článek 12

Licenční poplatky

(1) Licenční poplatky mající zdroj v jednom smluvním státě a pobírané osobou, která má bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

(2) Licenční poplatky uvedené v odstavci 3 písm. a) mohou však být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a to podle práva tohoto státu; daň však nesmí překročit 5 % hrubé částky licenčních poplatků.

(3) Výraz „licenční poplatky“, použitý v tomto článku, označuje náhrady jakéhokoli druhu, placené za užití nebo za právo na užití

- a) patentů, ochranných známek, vzorů nebo modelů, plánů, tajných vzorců nebo postupů nebo za užití nebo za právo na užití průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení nebo za sdělení průmyslových, obchodních nebo vědeckých zkušeností,
- b) autorských práv k dílům literárním, uměleckým nebo vědeckým včetně kinematografických filmů.

(4) Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj v jednom smluvním státě, jestliže dlužníkem je tento stát sám, některá z jeho územních

korporací nebo osoba mající bydliště či sídlo v tomto státě. Jestliže však dlužník licenčních poplatků bez ohledu na to, zda má nebo nemá bydliště či sídlo v některém smluvním státě, má v jednom smluvním státě stálou provozovnu nebo trvalé zařízení a jestliže závazek, pro který jsou licenční poplatky placeny, byl sjednán pro účely stálé provozovny nebo trvalého zařízení, a jestliže stálá provozovna nebo trvalé zařízení nese licenční poplatky, předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj ve státě, ve kterém je umístěna stálá provozovna nebo trvalé zařízení.

(5) Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže příjemce licenčních poplatků mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím trvalého zařízení tam umístěného a jestliže práva nebo majetkové hodnoty, za které jsou licenční poplatky placeny, skutečně patří k této stálé provozovně nebo k tomuto trvalému zařízení. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 případně článku 14.

(6) Jestliže licenční poplatky, posuzovány se zřetelem k plnění, za které jsou placeny, přesahují v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi dlužníkem a příjemcem licenčních poplatků nebo mezi oběma a třetí osobou částku, kterou by byl smluvil dlužník s příjemcem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto naposledy zmíněnou částku. Částka, která ji přesahuje, může být v tomto případě zdaněna podle práva každého smluvního státu a s přihlédnutím k jiným ustanovením této smlouvy.

Článek 13

Zisky ze zcizení majetku

(1) Zisky, které pobírá osoba mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě ze zcizení nemovitého majetku ve smyslu článku 6, který leží v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

(2) Zisky ze zcizení movitého majetku, který je provozním majetkem stálé provozovny, kterou má podnik jednoho smluvního státu v druhém smluvním státě, nebo který patří k trvalému zařízení, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě má k dispozici v druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, včetně takových zisků docílených ze zcizení takové stálé provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takového trvalého zařízení, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

(3) Nehledě na ustanovení odstavce 2, mohou být zisky, které osoba mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě docílila ze zcizení námořních lodí nebo člunů pro vnitrozemskou plavbu nebo letadel v mezinárodní dopravě a movitého

majetku, který slouží provozu těchto námořních lodí nebo člunů pro vnitrozemskou plavbu a letadel, zdaněny jen v tomto smluvním státě.

(4) Zisky ze zcizení majetku, který není uveden v odstavcích 1, 2 a 3, mohou být zdaněny jen ve smluvním státě, ve kterém má zcizitel bydliště či sídlo.

Článek 14

Samostatná povolání

(1) Příjmy, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá ze svobodného povolání nebo jiné samostatné činnosti, mohou být zdaněny jen v tomto státě, pokud tato osoba nemá pravidelně k dispozici v druhém smluvním státě trvalé zařízení k výkonu své činnosti. Jestliže má k dispozici takové trvalé zařízení, mohou být příjmy zdaněny v druhém státě, avšak pouze v rozsahu, v jakém je lze přičítat tomuto trvalému zařízení.

(2) Výraz „svobodné povolání“ zahrnuje obzvláště samostatně vykonávané činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelské, jakož i samostatné činnosti lékařů, právních zástupců, inženýrů, architektů a daňových poradců.

Článek 15

Zaměstnání

(1) Platy, mzdy a podobné odměny, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá ze zaměstnání, mohou být s výhradou ustanovení článků 16, 18 a 19 zdaněny jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.

(2) Odměny, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá ze zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdaněny jen v prvně zmíněném státě, jestliže

- a) příjemce se nezdržuje v druhém státě během příslušného kalendářního roku v úhrnu déle než 183 dnů a
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo za zaměstnavatele, který nemá bydliště či sídlo v druhém státě, a
- c) odměny nejdou k tíži stálé provozovny nebo trvalému zařízení, které má zaměstnavatel v druhém státě.

(3) Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, mohou být odměny pobírané ze zaměstnání vykonávaného na palubě námořní lodi nebo člunu pro vnitrozemskou plavbu nebo letadla v mezinárodní dopravě zdaněny jen ve smluvním státě, ve kterém má bydliště či sídlo osoba, která dosahuje zisky z provozu námořní lodi, člunu pro vnitrozemskou plavbu nebo letadla.

Článek 16**Tantiemy**

Odměny členů dozorčí nebo správní rady a podobné platy, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá jako člen dozorčí nebo správní rady společnosti, která má sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17**Umělci a sportovci**

(1) Příjmy, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě činí jako umělec, jako např. divadelní, filmový, rozhlasový a televizní umělec jakož i hudebník nebo jako sportovec pobírá ze své činnosti vykonávané osobně v druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny v tomto druhém státě.

(2) Jestliže příjmy z činnosti, kterou osobně vykonává umělec nebo sportovec v této vlastnosti, neplynou tomuto umělci nebo sportovci samému, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém umělec nebo sportovec vykonává svoji činnost.

Článek 18**Penze**

Penze a podobné platy, vyplácené z důvodu dřívějšího zaměstnání osobě, která má bydliště v některém smluvním státě, mohou být s výhradou ustanovení článku 19 odstavec 1 zdaněny pouze v tomto státě.

Článek 19**Výkon veřejných funkcí**

(1) Platy včetně penzí, které jsou vypláceny některým smluvním státem nebo jeho územní korporací přímo nebo z fondu zřízeného tímto státem nebo touto územní korporací fyzické osobě za služby prokázané tomuto státu nebo této územní korporaci při výkonu veřejných funkcí, mohou být zdaněny v tomto státě. Toto ustanovení se však nevztahuje na platy, které se vyplácejí osobám, které jsou státními příslušníky druhého státu.

(2) Na platy nebo penze za služby, které byly prokázány v souvislosti s obchodní nebo průmyslovou činností některého smluvního státu nebo některé z jeho územních korporací, se použijí ustanovení článků 15, 16 a 18.

Článek 20**Studenti**

Platy, které student, praktikant nebo učeň, který se zdržuje v jednom smluvním státě výhradně za účelem studia nebo výcviku a který má v druhém smluvním státě bydliště nebo tam měl bydliště bezprostředně před svým příjezdem do

prvně zmíněného státu, dostává na výživu, studium nebo výcvik, nemohou být zdaněny v prvně zmíněném státě, pokud tyto platy pocházejí ze zdrojů mimo tento stát.

Článek 21**Jiné příjmy**

(1) Příjmy osoby mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě, o nichž se nepojednává v předchozích článcích, mohou být zdaněny bez ohledu na svůj původ jen v tomto státě.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nepoužije, jestliže příjemce mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě vykonává v druhém smluvním státě průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím trvalého zařízení tam umístěného, a práva nebo majetkové hodnoty, pro které se příjmy platí, skutečně patří k této stále provozovně nebo k tomuto trvalému zařízení. V tomto případě se použije článek 7 případně článek 14. To neplatí pro příjmy z nemovitého majetku ve smyslu článku 6 odstavec 2.

Článek 22**Majetek**

(1) Nemovitý majetek ve smyslu článku 6, který patří osobě mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě a který je umístěn v druhém smluvním státě, může být zdaněn v tomto druhém státě.

(2) Movitý majetek, který je provozním majetkem stále provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nebo který patří k trvalému zařízení, které má k dispozici osoba mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě k výkonu nezávislého povolání v druhém smluvním státě, může být zdaněn v tomto druhém státě.

(3) Námořní lodi nebo čluny pro vnitrozemskou plavbu a letadla používané v mezinárodní dopravě a movitý majetek sloužící k provozování těchto lodí, člunů a letadel mohou být zdaněny jen ve smluvním státě, ve kterém má bydliště či sídlo osoba, která docílí zisky z provozu námořní lodi nebo člunu pro vnitrozemskou plavbu nebo letadla.

(4) Všechny ostatní části majetku osoby mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě mohou být zdaněny jen v tomto státě.

Článek 23**Vyloučení dvojího zdanění**

(1) Osobě mající bydliště či sídlo v Československé socialistické republice se daň stanoví takto:

- a) Příjmy pocházející z Rakouské republiky — s výjimkou příjmů spadajících pod ustanovení písm. b) — a majetkové hodnoty umístěné

v Rakouské republice, které mohou být zdaněny podle této smlouvy v Rakouské republice, se v Československé socialistické republice vyjímají ze zdanění. Československá socialistická republika však může při stanovení daně z ostatního příjmu nebo z ostatního majetku této osoby použít sazby daně, které by se použilo, kdyby příslušné příjmy nebo příslušný majetek nebyly ze zdanění vyňaty.

- b) Při stanovení československých daní se do daňového základu zahrnou příjmy z Rakouské republiky, které podle článků 10, 12, 16 nebo 17 mohou být zdaněny v Rakouské republice. Daň zaplacená v Rakouské republice podle článků 10, 12, 16 a 17 se započte na daň vybíranou v Československé socialistické republice z těchto příjmů. Částka, která se započte, však nemůže překročit takovou část daně vypočtené před započtením, která připadá na tyto příjmy podléhající zdanění v Rakouské republice.

(2) Osobě mající bydliště či sídlo v Rakouské republice se daň stanoví takto:

- a) Jestliže osoba mající bydliště či sídlo v Rakouské republice pobírá příjmy nebo má majetek a jestliže tyto příjmy nebo tento majetek mohou být podle této smlouvy zdaněny v Československé socialistické republice, vyjme Rakouská republika s výhradou ustanovení uvedeného pod písmenem b) tyto příjmy nebo tento majetek ze zdanění; Rakouská republika však může při stanovení daně z ostatního příjmu nebo z ostatního majetku této osoby použít sazby daně, které by se použilo, kdyby příslušné příjmy nebo příslušný majetek nebyly ze zdanění vyňaty.
- b) Jestliže osoba mající bydliště či sídlo v Rakouské republice pobírá příjmy, které mohou být zdaněny podle článků 10 nebo 12 v Československé socialistické republice, započte Rakouská republika na daň, která se má vybrat z příjmu této osoby, částku, která odpovídá daní zaplacené v Československé socialistické republice. Částka, která se započte, však nemůže překročit takovou část daně vypočtené před započtením, která připadá na příjmy, které se pobírají z Československé socialistické republiky.

Článek 24

Zásada rovného nakládání

(1) Státní příslušníci jednoho smluvního státu nesmějí být podrobeni v druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo povinnosti s ním spojené, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeni státní příslušníci tohoto druhého státu nacházející se ve stejné situaci. Toto ustanovení platí bez ohledu na ustanovení člán-

ku 1 také pro osoby, které nemají bydliště či sídlo v žádném smluvním státě.

(2) Zdanění stálé provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nesmí být v tomto druhém státě nepříznivější než zdanění podniků tohoto druhého státu, které vykonávají stejnou činnost. Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal osobám majícím bydliště v druhém smluvním státě daňová osvobození, úlevy a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinnosti k rodině, které přiznává osobám, které na jeho území mají bydliště.

(3) Podniky jednoho smluvního státu, jejichž jmění patří zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo osobě mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě nebo většímu počtu takových osob nebo podléhá jejich kontrole, nemohou být podrobeny v prvně zmíněném státě žádnému zdanění nebo povinnosti s ním spojené, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny jiné podobné podniky tohoto prvně zmíněného státu.

(4) Tento článek se bez ohledu na ustanovení článku 2 vztahuje na daně jakéhokoli druhu a pojmenování.

Článek 25

Řešení případů cestou dohody

(1) Jestliže se některá osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ní ke zdanění, které není v souladu s touto smlouvou, může nezávisle na opravných prostředcích podle vnitrostátního práva těchto států předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, ve kterém má bydliště či sídlo, nebo pokud její případ spadá pod ustanovení článku 24 odstavec 1, příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je státním příslušníkem. Případ musí být předložen během tří roků poté, kdy bylo poprvé oznámeno opatření vedoucí ke zdanění, které není v souladu s touto smlouvou.

(2) Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám s to najít uspokojivé řešení, bude se snažit, aby případ upravil dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se vyloučilo zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou. Řešení dohodou se provede bez ohledu na lhůty vnitrostátního práva smluvních států.

(3) Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit vzájemnou dohodou obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo aplikaci této smlouvy. Mohou se také vzájemně poradit za účelem vyloučení dvojího zdanění v případech, které nejsou upraveny touto smlouvou.

(4) Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců. Jestliže se ústní vý-

měna názorů jeví pro dosažení dohody účelnou, může se taková výměna názorů konat v komisi, která se skládá ze zástupců příslušných úřadů smluvních států.

Článek 26

Výměna informací

(1) Příslušné úřady smluvních států si budou vzájemně vyměňovat informace nutné pro provádění této smlouvy. Všechny informace takto vyměněné musí být udržovány v tajnosti a mohou být sděleny jen osobám nebo úřadům pověřeným vyměňováním a vybíráním daní, které jsou předmětem této smlouvy.

(2) Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají jednomu ze smluvních států povinnost:

- a) provést správní opatření, která by se odchylovala od zákonů nebo správní praxe tohoto nebo druhého smluvního státu;
- b) sdělit údaje, které by nemohly být dosaženy na základě platných zákonů nebo v normálním správním řízení tohoto nebo druhého smluvního státu;
- c) poskytnout informace, které by odhalily obchodní, podnikové nebo pracovní tajemství nebo obchodní postup, nebo jejichž poskytnutí by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

Článek 27

Diplomatické a konzulární úředníci

Tato smlouva se nedotýká daňových výsad, které přísluší diplomatickým a konzulárním úřed-

níkům podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě zvláštních dohod.

Článek 28

Nabytí platnosti

(1) Tato smlouva podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou vyměněny v Praze v době co nejkratší.

(2) Tato smlouva nabude platnosti šedesátý den po výměně ratifikačních listin.

(3) Ustanovení této smlouvy se budou po prvé aplikovat na daně, které se budou vybírat za kalendářní rok, který následuje po roce, ve kterém byly vyměněny ratifikační listiny.

Článek 29

Ukončení platnosti

Tato smlouva zůstane v platnosti, dokud nebude vypovězena jedním z obou smluvních států. Každý smluvní stát může Smlouvu vypovědět písemně diplomatickou cestou ve lhůtě nejméně šest měsíců ke konci kalendářního roku. V tomto případě se Smlouvy použije naposledy na daně, které se vybírají za kalendářní rok, k jehož konci byla dána výpověď.

Na důkaz toho jmenovaní zmocněnci podepsali tuto smlouvu a opatřili ji pečeti.

Dáno ve Vídni dne 7. března 1978 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a německém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za Československou
socialistickou republiku:

L. Lér v. r.

Za Rakouskou republiku:

Androsch v. r.

49

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 21. února 1979

**o Smlouvě o zamezení dvojího zdanění příjmu a majetku právnických osob
mezi Československou socialistickou republikou, Bulharskou lidovou republikou, Maďarskou lidovou republikou, Mongolskou lidovou republikou, Německou demokratickou republikou, Polskou lidovou republikou, Rumunskou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik**

Dne 19. května 1978 byla v Ulánbátaru podepsána Smlouva o zamezení dvojího zdanění příjmu a majetku právnických osob mezi Československou socialistickou republikou, Bulharskou lidovou republikou, Maďarskou lidovou republikou, Mongolskou lidovou republikou, Německou demokratickou republikou, Polskou lidovou republikou, Rumunskou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik.

Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické repub-

liky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listina byla uložena dne 30. listopadu 1978 v sekretariátu Rady vzájemné hospodářské pomoci, depozitáře Smlouvy.

Smlouva vstoupila v platnost na základě svého článku XI dnem 1. ledna 1979 a tímto dnem vstoupila v platnost i pro Československou socialistickou republiku.

Český překlad textu Smlouvy se vyhláší současně.

První náměstek:

Ing. Knížka v. r.

S M L O U V A

o zamezení dvojího zdanění příjmu a majetku právnických osob

Smluvní strany,

ve snaze napomáhat dalšímu rozšíření a upevnění hospodářské, vědeckotechnické a kulturní spolupráce mezi svými státy a v zájmu zdokonalování mechanismu svých devizově finančních vztahů,

se zřetelem na vytvoření příznivějších podmínek v procesu hospodářské a vědeckotechnické spolupráce a kulturní výměny,

vycházejíce ze zásady, že právnické osoby nemají být podrobeny zdanění současně z téhož příjmu a majetku na území dvou nebo více smluvních stran,

se dohodly takto:

Článek I

1. Tato smlouva se vztahuje na právnické osoby, které mají sídlo na území smluvních stran.

2. Jestliže není možno určit sídlo právnické osoby podle odstavce 1 tohoto článku, bude se za její sídlo ve smyslu této smlouvy považovat smluvní stát, podle jehož právních předpisů byla tato právnická osoba zřízena.

3. V případě, kdy není možno určit sídlo právnické osoby a její daňové postavení podle odstavce 1 a 2 tohoto článku, řeší se tato otázka vzájemnou dohodou kompetentních orgánů příslušných smluvních stran. Kompetentními orgány ve smyslu této smlouvy budou ministerstva financí smluvních stran.

Článek II

Tato smlouva se vztahuje na daně, poplatky a jiné povinné platby mající daňový charakter (dále jen „daně“) vybírané z příjmu a majetku právnických osob na území smluvních stran v souladu s jejich právními předpisy.

Článek III

Příjmy právnických osob každé smluvní strany, získané na území jiných smluvních stran jak přímo, tak i prostřednictvím poboček, oddělení, agentur, kancelářů a obdobných útvarů, osvobozují se od daní na území těchto jiných smluvních stran při dodržení ustanovení článků IV a V této smlouvy.

Článek IV

1. Vybírání daní z nemovitého majetku právnických osob a také z příjmu z jeho využívání, prodeje a jiného disponování s tímto majetkem, provádí se podle právních předpisů smluvního státu, ve kterém se tento majetek nachází.

2. Vybírání daní z movitého majetku právnických osob a také z příjmu z jeho využívání, prodeje a jiného disponování s tímto majetkem, provádí se podle právních předpisů smluvního státu, ve kterém podléhá zdanění příjmy právnických osob ve smyslu článku III této smlouvy.

Přitom se nevylučuje právo smluvních stran vybírat na svém území daně spojené s používáním dopravních prostředků a s užíváním pozemních komunikací.

3. Ve smyslu této smlouvy se rozumí, že:

- a) nemovitým majetkem je takový majetek, který se za takový uznává v souladu s právními předpisy smluvního státu, na jehož území se tento majetek nachází;
- b) movitým majetkem je takový majetek, který se za takový uznává v souladu s právními předpisy státu sídla právnické osoby, která tento majetek užívá.

Článek V

1. Principy a způsob vybírání daní z příjmu a majetku mezinárodních organizací (včetně jejich poboček a oddělení) zřízených smluvními státy nebo organizacemi těchto států a majících sídlo na jejich území se řídí zakládajícími akty těchto mezinárodních organizací, dohodnutými ve formě mezinárodních smluv, anebo zvláštními dohodami o této otázce, jichž se zúčastní příslušné smluvní strany.

2. Zisk mezinárodních organizací, který náleží jejich členům, se osvobozuje od daní ve smluvních státech, ve kterých tyto organizace mají své sídlo. Toto ustanovení se uplatňuje i v případě převodu zmíněného zisku do jiných smluvních států, ve kterých mají své sídlo členové příslušné mezinárodní organizace.

Ustanovení tohoto odstavce se neuplatní, pokud jde o zisk členů mezinárodních organizací ze států, ve kterých mají tyto organizace své sídlo.

Článek VI

Ustanovení této smlouvy nevylučují možnost, aby zainteresované smluvní strany poskytovaly po

vzájemné dohodě nebo jednostranně další úlevy pro právnické osoby, pokud jde o vybírání daní z jejich příjmu a majetku.

Článek VII

Tato smlouva neomezuje právo smluvních stran vybírat daně z příjmu a majetku právnických osob, pokud to neodporuje ustanovením této smlouvy.

Článek VIII

Ustanovení této smlouvy se nedotýkají daňových výsad stanovených obecnými předpisy mezinárodního práva, zvláštními mezinárodními dohodami a jim odpovídajícími právními předpisy smluvních států pro diplomatická a konzulární zastupitelství a jim na roveň postavené jiné organizace a úřady.

Článek IX

Budou-li ustanovení platných smluv v oblasti zdanění právnických osob, které byly dříve uzavřeny mezi smluvními stranami, odporovat ustanovením této smlouvy, budou použita ustanovení této smlouvy.

Článek X

Otázky, které mohou vzniknout v souvislosti s uplatňováním této smlouvy, se budou řešit jednáním a konzultacemi mezi ministerstvy financí zainteresovaných smluvních stran.

Článek XI

Tato smlouva podléhá ratifikaci nebo schválení podle právních předpisů každé smluvní strany a nabude platnosti 1. ledna roku následujícího po roce, v němž budou předány depozitáři k úschově ratifikační listiny nebo dokumenty o schválení Smlouvy nejméně pěti smluvními stranami. Pro každou z ostatních smluvních stran tato smlouva nabude platnosti 1. ledna roku následujícího po roce, v němž předá depozitáři k úschově ratifikační listinu nebo dokument o schválení Smlouvy.

Článek XII

1. Tato smlouva je uzavřena na neomezenou dobu.

2. Každá smluvní strana může Smlouvu kdykoli vypovědět po uplynutí pětiletého období ode dne nabytí její platnosti výpovědi zaslanou depozitáři nejpozději 6 měsíců před koncem kalendářního roku. V tomto případě Smlouva pozbude účinnosti ve vztahu k této smluvní straně počínaje 1. lednem roku následujícího po roce, ve kterém byla dána výpověď.

Článek XIII

K této smlouvě mohou se souhlasem všech smluvních stran přistoupit jiné státy předáním depozitářů listiny o přístupu. Přístup nabývá účinnosti 1. ledna roku následujícího po roce, ve kterém depozitář obdrží od všech účastníků Smlouvy sdělení o jejich souhlasu s přístupem

Článek XIV

Tato smlouva může být změněna nebo doplněna se souhlasem všech smluvních stran.

Článek XV

Tato smlouva je otevřena k podpisu do 30. června 1978 v Moskvě.

Článek XVI

Tato smlouva se předává do úschovy sekretariátu Rady vzájemné hospodářské pomoci, který bude vykonávat funkci depozitáře této smlouvy.

Dáno v Ulánbátaru 19. května 1978 v jednom vyhotovení v ruském jazyce.

50

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva financí

ze dne 6. dubna 1979

**o vydání pamětních stříbrných padesátikorun k 30. výročí IX. sjezdu
Komunistické strany Československa**

Federální ministerstvo financí vyhláší podle § 3 odst. 2 zákona č. 41/1953 Sb., o peněžní reformě, a na základě § 2 odst. 2 vládního nařízení č. 35/1954 Sb., o pamětních mincích:

§ 1

(1) U příležitosti 30. výročí IX. sjezdu Komunistické strany Československa se vydávají pamětní stříbrné padesátikoruny.

(2) Pamětní stříbrné padesátikoruny se razí ze slitiny o 700 dílech stříbra a 300 dílech mědi. Hmotnost padesátikoruny je 13 g. Při ražbě je povolena odchylka nahoru i dolů v hmotnosti 10/1000 a v obsahu stříbra 5/1000. Průměr padesátikoruny je 31 mm, její hrana je vroubkovaná.

§ 2

(1) Na lici pamětní stříbrné padesátikoruny je na pozadí stylizovaných lipových lístků státní

znak Československé socialistické republiky, jehož horní část spočívá na třech stupňovitých konturách, které se prolínají se stylizovanými lipovými lístky. Pod státním znakem je v pěti řádcích název státu „ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA“ a označení hodnoty „50 Kčs“.

(2) Na rubu pamětní stříbrné padesátikoruny je v horní části vlevo ve stupňovitých plochách náznak pěticípé hvězdy a stylizované lipové lístky, vpravo pšeničný klas. Uprostřed horní části mince jsou umístěny srp, kladivo, fragment ozubeného kola a malá pěticípá hvězda. V dolní části je ve čtyřech řádcích nápis „IX. SJEZD KOMUNISTICKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA 1949 • 1979“. Autorem návrhu mince je Vladimír Pavlica, jehož iniciálky „VP“ jsou pod letopočty uprostřed dole.

§ 3

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 23. května 1979.

Ministr:

Ing. Lér, CSc. v. r.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Federální ministerstvo dopravy

vydalo podle § 85 odst. 1 a 2 zákoníku práce v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, ústředním výborem Odborového svazu pracovníků železnic a s ústředním výborem Odborového svazu pracovníků dopravy a silničního hospodářství **směrnice pro nerovnoměrné rozvržení pracovní doby v organizacích federálního ministerstva dopravy** ze dne 30. června 1978 čj. 17 460/78-03.

Tento předpis nabyl účinnosti dnem 2. října 1978, byl uveřejněn ve Věstníku dopravy č. 16/1978 a lze do něho nahlédnout na federálním ministerstvu dopravy (odbor práce a mezd), u správ drah, provozních oddílů drah a v organizacích, na něž se výnos vztahuje.

Federální ministerstvo financí

v dohodě s ministerstvem financí České socialistické republiky a ministerstvem financí Slovenské socialistické republiky podle § 22 odst. 3 zákona č. 76/1952 Sb., o dani ze mzdy, vydalo **výnos** ze dne 5. března 1979 čj. VI/1-2274/1979 **o zdaňování odměn za odběr a sběr biologického materiálu z lidského organismu na výrobu sér, očkovacích látek a léčiv**.

Výnos upravuje zdaňování odměn vyplácených ústavy národního zdraví pracovníkům těchto ústavů.

Výnos nabyl účinnosti dnem 1. května 1979; bude uveřejněn ve Finančním zpravodaji a lze do něho nahlédnout u okresních a krajských finančních správ a u ministerstev financí ČSR a SSR.

Federální ministerstvo financí

v dohodě s ministerstvem financí České socialistické republiky a s ministerstvem financí Slovenské socialistické republiky vydalo podle § 26 odst. 2 zákona č. 145/1961 Sb., o dani z příjmů obyvatelstva, **výnos** čj. VI/1-2312/79 ze dne 8. března 1979 **o zdaňování poplatníků s bydlištěm v cizině, kteří v ČSSR provádějí stavební a montážní práce**. Daň z příjmů obyvatelstva se vybírá srážkou ve výši 8 % z úhrad za stavební a montážní práce.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. července 1979; je uveřejněn ve Finančním zpravodaji č. 3/1979 a lze do něho nahlédnout u všech finančních správ a u finančních odborů okresních národních výborů.

Předseda Československé akademie věd

vydal v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a po projednání s ústředním výborem Odborového svazu pracovníků školství a vědy na základě usnesení vlády ČSSR ze dne 11. 1. 1978 č. 6 v rámci ustanovení § 171 zákona č. 121/1975 Sb. **směrnice** ze dne 30. ledna 1979 čj. 68 067-17/79, **kterými se doplňuje resortní seznam zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení**.

Platnost směrnic se vztahuje i na pracoviště Slovenské akademie věd (viz § 1 zákona Slovenské národní rady ze dne 23. září 1963, č. 74/1963 Sb., ve znění zákona Slovenské národní rady ze dne 28. dubna 1970, č. 43/1970 Sb. a zákona Slovenské národní rady ze dne 19. prosince 1977 č. 92/1977 Sb.).

Směrnice nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1979 a je možno do nich nahlédnout v Úřadu prezidia ČSAV a v Úřadu předsednictva SAV.

Ministerstvo práce a sociálních věcí České socialistické republiky

oznamuje, že **usnesením vlády České socialistické republiky** ze dne 13. prosince 1978 číslo 369 **bylo zrušeno usnesení vlády České socialistické republiky** ze dne 15. dubna 1970 číslo 91, kterým byla schválena **směrnice pro umístování propouštěných vojáků z povolání, příslušníků ozbrojených bezpečnostních sborů a příslušníků Sboru nápravné výchovy a jejich přípravu pro zvolené občanské povolání**, jejíž registrace byla oznámena ve Sbírce zákonů částka 13/1970.

Nová právní úprava byla provedena Zásadami pro umístování propuštěných (uvolněných) příslušníků Sboru národní bezpečnosti v působnosti ministerstva vnitra České socialistické republiky, Sboru nápravné výchovy a pro zabezpečování úkolů orgánů České socialistické republiky při umístování propuštěných vojáků z povolání Československé lidové armády, vojsk ministerstva vnitra a propuštěných (uvolněných) příslušníků Sboru národní bezpečnosti v působnosti ministerstva vnitra Československé socialistické republiky. Tyto zásady tvoří přílohu k usnesení vlády ČSR ze dne 13. prosince 1978 č. 369 a nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1979. Zásady byly zaslány všem ústředním orgánům ČSR, všem krajským národním výborům, Národnímu výboru hl. m. Prahy, okresním národním výborům, obvodním národním výborům a je možno do nich nahlédnout u odborů sociálních věcí a pracovních sil krajských národních výborů (Národního výboru hl. m. Prahy) a u odborů pracovních sil okresejších národních výborů (obvodních národních výborů).

Ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky

vydalo podle § 19 odst. 1 zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách, **výnos** ze dne 15. ledna 1979 čj. 607/1979-301 **o doplňkovém studiu učitelů všeobecně vzdělávacích předmětů.**

Podle tohoto výnosu si mohou učitelé všeobecně vzdělávacích předmětů v oboru učitelství pro II. stupeň (6.—9. ročník) základní devítileté školy doplnit ve stejné kombinaci aprobačních předmětů kvalifikaci pro střední školy. Výnos dále obsahuje ustanovení o dělce a formě studia, o podmínkách přijetí ke studiu, o organizaci studia a o ukončení studia.

Výnos nabývá účinnosti dnem jeho registrace ve Sbírce zákonů; bude uveřejněn v časopise „Zvesti Ministerstva školstva a Ministerstva kultúry SSR“, v sešitě 4 ze dne 30. dubna 1979, a lze do něho nahlédnout na všech vysokých školách.

OZNÁMENÍ O UZAVŘENÍ MEZINÁRODNÍCH SMLUV

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 19. ledna 1979 byla v Budapešti podepsána Dohoda o celních otázkách souvisejících s přípravou, výstavbou a provozem Soustavy vodních děl Gabčíkovo — Nagymaros.

Dohoda vstoupila na základě svého článku 15 v platnost dnem podpisu.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 9. února 1979 byl v Praze podepsán Protokol k Obchodní dohodě mezi Československou socialistickou republikou a Norským královstvím. Protokol vstoupil v platnost dnem podpisu s účinností od 1. ledna 1979 a bude platit do 31. prosince 1979.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 28. října 1977 byla v Praze podepsána Dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Socialistické federativní republiky Jugoslávie o dlouhodobé spolupráci při využití československého tranzitního plynovodu pro přepravu zemního plynu do Socialistické federativní republiky Jugoslávie přes území Československé socialistické republiky.

Dohoda vstoupila na základě svého článku 8 v platnost dnem 12. února 1977.